

[K] **“WE WILL NEVER SURRENDER”.**
KUNSTENAAR VAAST COLSON

In 2001 galoppeerde Vaast Colson (Kapellen, °1977) als de nobele ridder Widu Gasti (een oude Hoogduitse naam die zoiets betekent als “de gast/vreemdeling uit het woud” – Gasti is een andere vorm van de naam Vaast) de Belgische hedendaagse kunstwereld binnen. Hij was net klaar met de postacademische opleiding Post-St. Joost in Breda en had een solotentoonstelling *Off the Wall* bij M & M Gallery in Bornem – nu bekend als Maes & Matthys Gallery in Antwerpen.

Voorafgaand aan de opening ondernam Vaast Colson vier acties in een binnen de muren van de galerie gebouwde houten constructie, *De nieuwe galerie*, waarvan uiteindelijk alleen videoregistraties en/of het resultaat overbleven. Bij één van die acties doorboorde hij als Widu Gasti de muren van de galerie en *De nieuwe galerie*. De actie – en ook de rest van de tentoonstelling – zette de toon van Colsons relatie met de kunstwereld – een relatie die sindsdien eigenlijk nauwelijks veranderde.

Het is er een waarin Colson voortdurend vraagtekens zet bij de kunstwereld en hoe hij daarbinnen functioneert. Hij weet dat hij de kunstwereld en de galerie nodig heeft en meet zich daar dan maar de rol van de ridder in aan. Tegelijk steekt hij er meteen de lans in: laat het duidelijk zijn dat hij zijn ziel nooit zal verkopen. “*We will never surrender*”, laat hij Widu Gastu zeggen, wanneer een foto van de ridder in december 2001 als cover van het kunstblad *Flux News* wordt gebruikt. Dit jaar diepte hij Widu Gastu na tien jaar opnieuw op in de multipel *CLONC! CLAK! KLENG! KLANG! CRÁAC! SPLONK! AU!?* en gaf zo aan dat hij nog dezelfde spirit heeft als aan het begin van zijn carrière en zichzelf zeker niet verloochend heeft.

Dat mag vanzelfsprekend klinken, maar is het helemaal niet. Zou Colson het de tentoonstellingsmaker en de galeriehouders (die leeft van de verkoop van wat de kunstenaar maakt) en misschien ook wel zichzelf gemakkelijk willen maken, dan hield hij zich wellicht bezig met de creatie van autonome kunstobjecten, die achteraf verkocht en ondubbelzinnig tentoongesteld kunnen worden. Maar hoewel Colson aan de Academie voor Schone Kunsten in Antwerpen opgeleid werd tot schilder,

Vaast Colson, *Anch'io sono pittore!*, 2002,
© Maes & Matthys Gallery.

bedient hij zich al vanaf het begin van zijn carrière in de eerste plaats van de actie als medium – acties die weliswaar kunnen resulteren in objecten, zoals tekeningen, een multipel, een installatie, foto's of een filmpje. Liever dan zich terug te trekken in zijn atelier, kiest hij ervoor om de energie van zijn creatie richting te geven in het bijzijn van publiek, in de hoop dat er zo een nog grotere energie tot stand komt.

Een voorbeeld van zo'n actie in zijn extreemste vorm is *Onstageoffstage Dedicating Songs Dilemma* die Vaast Colson in 2003 liet zien op Art Brussels, de plek bij uitstek waar kunstobjecten verhandeld worden. Binnen in de stand van M & M Gallery waren schilderijen, noch sculpturen, noch andere kunstobjecten te zien, alleen *The Pink Sting*, een roze rugzak aan één van de zijmuren. Aan de buitenkant van de stand hield Colson die rugzak gedurende de zes dagen van de beurs op zijn rug. Hij stelde zich duidelijk vragen bij de commerciële implicaties van het meedraaien in de kunstscene en leek tegelijk te verwijzen naar het doorzettingsvermogen dat een kunstenaar moet hebben.

Colson zet de kunstwereld te kijk, maar net zo goed zichzelf en tast de grenzen af van wat mogelijk is, praktisch en fysiek, en van wat een kunstwerk kan zijn. Zo gaat hij, om maar een paar voorbeelden te geven, in 2002 in de bergen op zoek naar een steen die hij jaren voordien van zijn ouders heeft moeten achterlaten (*Der Höhenweg*, 2002) of slaat hij een gat in de muur tussen zijn galerie en de galerie van zijn collega-kunstenaar Dennis Tyfus (Stella Lohaus Gallery) om een uitwisseling tot stand te brengen (*Breaking Down the Walls*, 2006): zijn eigen houten constructie staat in de ruimte van Lohaus en wordt geprogrammeerd met evenementen door Tyfus, terwijl het werk van Tyfus zelf bij Maes & Matthys tentoongesteld wordt. En hoe zit het met een sculpturale installatie die gedurende de tentoonstellingsperiode elke dag een andere naam krijgt (*To Retitle An Object Daily During The Course Of A Show*, 2006)?

Colson mag dan de actie verkiezen om zijn publiek te laten delen in wat hem bezighoudt en meer belangstelling hebben voor het creatieproces dan voor het afgewerkte object, toch is zijn hele

oeuvre doordrongen van de schilderkunst. Een “*peintre malgré lui*” noemt Sam Steverlyncx hem begin 2011 in een artikel in *Flux News*. Zijn hierboven al aangehaalde eerste soloproject *Off the Wall* verwijst duidelijk naar die schilderkunst, maar dan wel op een onconventionele manier, zoals de titel ook al aangeeft: in één van de vier acties hangt hij als een vleermuis aan het plafond terwijl hij een vleermuis schildert, Bob Ross’ advies in de video *Iedereen kan schilderen* volgend dat je je moet voorstellen dat je een wolk bent als je een wolk schildert; in een tweede actie volgt Colson met nagellak de nerven van het hout van *De nieuwe galerie* en brengt hij zo direct op de muur een schildering aan; en in de laatste actie *No More Superheroes* verspreidt hij een omgevallen pot oranje verf met een skateboard onder zijn voeten.

In 2002 bevestigt hij nog eens dat hij echt wel een schilder is: met “*Anch’io sono pittore*” (“ook ik ben een schilder”) neemt hij de woorden van Antonio da Correggio in de mond voor een performance in Lokaal 01 in Antwerpen. Hij bouwt er een ruimte van drie verdiepingen, waarvan de middelste voor het publiek toegankelijk is. Dat ziet daar het beeld tot stand komen van verf die door verschillende infuusbuisjes loopt – verf die Colson telkens aan het uiteinde van de buisjes, op de onderste verdieping, gaat ophalen en die hij dan op de bovenste verdieping opnieuw mengt en door de buisjes laat lopen.

Verrassend genoeg ging Colson voor één project weer het schildersatelier in. Geïnspireerd door *Jacqueline: The Paintings Pablo Picasso Couldn’t Paint*

Anymore van één van zijn grote voorbeelden Martin Kippenberger, maakte hij in 2004 in twaalf dagen tijd een reeks van twaalf schilderijen van Kippenbergers dochter Helena onder de noemer *Helena: The Paintings Martin Couldn’t Paint Anymore*. Het was voor Colson de enige manier om een artistieke samenwerking met Kippenberger – die al dood was voordat Colson zijn oeuvre ontdekte – tot stand te brengen. “Eindelijk schilderijen van Vaast Colson”, moeten veel verzamelaars die zijn werk volgen gedacht hebben. Maar Vaast Colson zou Vaast Colson niet geweest zijn, als hij voor de verkoop van deze autonome kunstwerken op zijn eigen, onconventionele manier niet een stokje gestoken had. In 2007 bouwde hij immers een grote box waarin de schilderijen weggeborgen konden worden en die tegelijk als bank en tafel gebruikt kon worden – de sculptuur werd in zijn geheel aangekocht door de Vlaamse Gemeenschap. Wie de schilderijen wil, komt van een koude kermis thuis: visueel is *The Helena Sculpture* een minimalistisch, houten meubel. Alleen op 24 augustus, de verjaardag van Helena Kippenberger, mag het geopend worden.

ANNE-MARIE POELS

Van 17 december 2011 tot 26 februari 2012 heeft Vaast Colson een solotentoonstelling in De Garage in Mechelen, www.cultuurcentrummechelen.be.

Vaast Colson, *The Helena Sculpture*, 2006,
Foto Christine Clinckx © Maes & Matthys Gallery.